

Uzaktaki Yakın

– BENGÜL.A. · 24 Mart 2020

Gece yarısını çoktan geçmiş, en derin uykusunda idi genç kadın. Kulağında ılık, bahar gibi bir nefes hissetti ve bir elin dokunuşlarında gözlerini açtı şaşkınlıkla. Bakındı etrafına, kimsecikler yoktu. Ağzı kurumuştur. Baş ucundaki sehpa uzandı el yordamı ile su dolu bardağı aldı, doğruldu ve içti yudum yudum. Kendisine gelmişti, derin derin nefes aldı. Perdenin bıraktığı aralıktan içeriye sızan ay ışığı, bulunduğu odayı aydınlatıyordu. Sanki içeride kendisinden başka biri daha vardı. Dikkat kesildi. Gördüğü şey karşısında bilincini yitirmişti sanki. Karşısında, zaman zaman kullandığı çekyatta biri uyuyordu. Göğüs kafesinden fırlar gibi atıyordu yüreği. Evet! Orada uyuyan, günlerdir zihnini, kalbini meşgul eden adamdı. Gerçek olamayacağını düşünüp gözlerini birkaç kez tekrarlayarak kapatıp açtı. Ancak adam gitmiyor, gitmediği gibi kadının gözlerinin içine bakıp gülümsüyordu. Afallamıştı, ne zaman gelmişti ki buraya? Adamın gülüşü ürkütücü bir hal almaya başlayınca, hiç tereddütsüz yaklaştı yanına. Gerçek olup olmadığına emin olmak istercesine, elini uzatıp dokundu saçlarına. Ama dokunduğu an kayboldu adam birdenbire. Kadının narin elleri yumuşacık yastıkta gömülü kaldı. Ne olmuştu öyle? Olanlara bir anlam yükleyemiyordu. Hayal miydi yani? Akli başında ve uyanıktı, hayal olamayacak kadar sahici durmuyor muydu? Titreyerek uzandı yatağına, tekrar zor da olsa uykuya daldı.

Yorgun ve bitkince araladı gözlerini, sabah olmuştu nihayet. Bir tuhafılık hissetti. Daha önce hiç bilmediği bir koku vardı odasında. Yarı uykulu gözlerle kalkıp, perdeyi araladı. Gözlerine inanamıyordu. Herhalde dün gecenin etkisindeyim diye düşündü. Tüm şehri mor bir sis sarmıştı. Başını odaya çevirdiğinde; yatağında, çarşafında, yerdeki halının üzerinde de mor renk, minik minik tozlar olduğunu gördü. Mor bir bulutun içine hapsolmuş gibi hissetti kendini. Önemsemedi pek de aslında. “Benim derdim bana yeter, varsın mora bulansın dünya!” Diye kendi kendine söylenerek, televizyon kumandasını alıp, tüm kanalları tek tek gezdi. Hepsi de mor görüntüler yayınlıyordu. Başka renk mi yoktu sanki! Herhalde sonunda dünyamızın da psikolojisi bozuldu diye geçirdi aklından. Odanın içinde bir süredir aradığı cep telefonunu nihayet buldu. On sekiz cevapsız çağrı, yedi mesaj! Ondan gelmişti hem de. Mesajda “ Son bir kez konuşalım, amacım inan ki seni üzmemek değil!” yazdığını görünce, fırlatıp attı telefonu bir köşeye, hırsla. Oysa o hiç yazmaz, aramazdı ki.” Bir tuhafılık var bu işte!” Diye düşündü.

Ağzındaki plastik tattan kurtulmak için, sert bir kahve yaptı kendisine. Kahveyi yudumlarken, zihni yine onunla doluydu. Seviyor muydu onu? “İmkânsız bir sevgi bu, karşılığı olmadığını bile bile...” Sürekli aynı şeyleri tekrarlayıp duruyordu, beyin hücrelerine hükmediyordu adeta adam. Sıyrılamıyordu bir türlü bu çıkmazdan. Dipsiz bir kuyuda, debelenip duruyordu yalnızca. Telefonunun çaldığını duyunca, hızlıca, fırlattığı köşeden çekip aldı. Yeşil tuşa dokundu, heyecanla kulağına götürdü telefonu. Ancak ses yoktu karşı tarafta. Arama kaydı da boştu. Neler oluyordu? Dün gece onu yanı başında uyurken görmüş, şimdi de birtakım mesajlar görüp, telefon çağrıları duyuyordu. Birazcık ümidi olsa, kocaman bir yaşama sevinci yaratacaktı. Her an; bakışlarını, sesini, nefesini, tenini hissediyordu. Aslında bir kere bile dokunmamıştı

tenine. Dokunsa neler olurdu acaba? Yok, ama daha geçen gün elleri dokunmuştu ellerine hiç bilmeden. Nasıl da çırpınmıştı yüreği boğulacak gibi. Kulakları çınlamıştı uğultular içinde, dili damağı kurumuştu. Banyoya koşup, yüzünü serin sulara boğdu. Saatin kaç olduğunu farkında değildi. Geç kaldığını hissedince, aceleyle hazırlanmaya başladı. Hafif tonlarda makyaj yapıp, siyah, rahat bir elbise giydi, dışarının mor sisle kaplı olmasına aldırmadan, sokağa attı kendisini. Yol boyu kendisini takip eden mor sisten ürkmek yerine güç alarak, bunaltıcı kısa bir yolculuğun ardından, iş yerine gelmişti kadın. Yürümeye başladı hızlı adımlarla. Başını çevirip baktığında, dün gece boyunca hep yanında hayal ettiği adamı ; alışveriş merkezinin dış kapısında , kendisini beklerken buldu. Yine dün geceki ürkütücü gülüşüyle bakıyordu.

Bir an da ayaklarının altına, uzunca kırmızı bir halının serildiğini fark etti. Halının üzerinde salınarak ilerleyip, tam da adamın karşısında durdu. Tuhaf bir heyecan ve mutluluk sardı benliğini ve pembe güller açtı yanaklarında. Birden; sabahtan beri onu takip eden mor sis bulutları kayboldu. Dünya kendi dengesine geri döndü.

“Günaydın, nasılsınız?” Nerdeyse ağız ağıza gelmişlerdi. İlık nefesini yüzünde hisseden kadın, titreyen bir sesle;

“Teşekkür ederim. Çok iyiyim.” Diyebildi güçlkle. Kadının tedirgin davranışlarını anlamazdan gelen adam;

“Alışabildiniz mi?” Diye sordu.

“Evet!”

Ve kapıdaki kısa görüşmenin etkisiyle, kafasında bir sürü soru işareti, binadan içeriye girdi kadın. Adam neden hiçbir şey belli etmiyor, duygularını açık etmiyordu ki? Yüzüne takındığı ketum haliyle , hislerini saklamada çok mahirdi sanki. Veya kadın öyle sanıyordu. Hiçbir anlam veremiyor, çıkar yol bulmakta zorlanıyordu kadın. Bir açmazın içinde kıvranıyor, günden güne eriyip bitiyordu. Bazen yerli yersiz bakışlarını yakaladığı anlar oluyor, o bakışların kesişmesinde ister istemez umut besliyordu. Bütün derdi; gerçek duygularını bilmek, anlamaktı.

Sonucu ne olursa olsun, bir bilinmezin içinde kaybolmaktan kurtulmak istiyordu. Akşam saati olunca, çantasını alıp binadan dışarıya çıktı. Mor sis tekrardan gelmiş, onu takip ediyordu.” Acaba bu sisi benden başka gören var mıdır? Ama ya görmüyorsa benden başkası, bu riski göze alamam!” Mor sisle birlikte, otobüs durağına gelmiş, mor bir otobüse binivermişti sonrasında da. En arka koltuklardan birine oturmuş, yanında yaşlı bir kadın vardı. Kadının saçları; yaşıyla tezat oluşturan, tuhaf bir mor renge sahipti. Gülmemek için zor tuttu kendisini. O sırada onun da otobüste olduğunu ve yanına her zamanki ürkütücü gülüşüyle yaklaştığını gördü.

“Ben oraya oturabilir miyim?” Dedğinde yaşlı kadın oturması için yer açtı. Kadının saçları kahverengi olmuştu şimdi de. Genç kadın; mor sisin tekrardan onu terk ettiğini görmüştü. Aralarında çok az bir açıklık kalmıştı, kolları birbirine değecekti nerdeyse.

“Ben, bu sabahtan beri mor bir sis.” Sözlerini yarıda kesti. Adam dinlememişti zaten kadını. Yüzünde sevecen bir tebessümle ve ona bakarken ışıllı parlayan gözlerle. Bir an duraksadıktan sonra;

“Nasılsınız?” Deyiverdi adama. Adamın her sözünde, hareketinde, mimiğinde bir anlam arar gibiydi.

“Nasıl mıyım, inanın gün içinde o kadar yoğunum, o kadar yoruluyorum ki. Nasıl olduğumu

anlayamıyorum bile.”

Kadın, yalnızca tebessümle yanıt verdi bu sözlere. Adam; sanki kadına karşı bir şeyler hissediyor, bir taraftan da kendince sebeplerden dolayı buna izin vermiyordu. Biraz öne doğru eğilip, başını elleri arasına alıp, düşünmeye başladı. Şimdi, tekrardan yabancılaşmıştı kadına karşı, anlamsızca. Yanına oturduğu zaman, kalbi ağzında atan kadın ne yapacağını bilememişti. Adam ansızın; “Hoşça kal, dikkatli ol!” Diyerek uzaklaştı. Genç kadına cevap verecek kadar bile süre tanımadan gitmişti.

Kadına göre, tüm olanlar çok romantikti. Otobüsten ne ara inmiş ne ara yatağına uzanmıştı farkında değildi. Evin her yanı mor toz hareleriyle kaplıydı. Hiçbir şey umurunda değildi. Bütün gün yaşadığı anların hazzı ve mutluluğuyla uykunun kollarına bıraktı kendisini. Ertesi sabah, adamı apartman kapısının girişinde gördü. Bu kadarı da gerçek olamaz diye düşündü, ancak yine de ona gitmekten alıkoyamadı kendisini. Üstünde siyah bir takım elbise, elleri önünde kenetli; “Dikkatli olun demiştim. Ancak gönlüm razı gelmedi sizi yalnız bırakmaya.”

Ürkütücü gülüşü yüzünde; bakışları ise kadının biçimli dudaklarında kenetlenmişti. Kadının çekim kuvvetine girmişti adam. İçinden bir şehvet dalgalanması gelip geçti. Kadın, yalnızca gülümseyerek karşılık verebiliyordu. Adam ani bir hareketle apartman kapısını açıp, kadına geçmesi için yol verdi. Caddeler her zamanki gibi insanlarla dolup taşıyordu. Kalabalık üstüne üstüne gelmiş, gerisin geri kaçmak istiyordu kadın. Ancak arkasını döndüğünde apartman kapısı yoktu. Tedirgin bakışlarla, genç adamı aramaya başladı. Karşı sokakta ağır ağır yürür vaziyette gördü onu. Üstelik mor siste arkasından gidiyordu. Adama ulaşmaya çalışıyor, bir türlü ulaşamıyordu. Mor sis bulutları alıp götürmüştü adamı işte. Bir daha hiç görmedi kadın; mor sisi de adamı da.

BENGÜL ALKAN